

hvori det drives, som ved den Fare, det medfører, for Danmarks Vedkommende netop indtager en fremragende Plads paa dette Omraade. Naar da hertil kommer, at Bidragene til Sikringen aftrædes Arbeidsgiverne efter Vigningshystemet, saaledes altsaa, at Byrden begynder i en Skikkelse, hvor den vil være let at bære, og først i Løbet af en længere Aarrække naar op til sin fulde og blivende Høide, synes ethvert berettiget Hensyn til Arbeidsgiverens Interesser at være iagttaget.

Angaaende de ved Fiskeri beskæftigede Personer fremgaar det af den paa Kommissionens Foranstaltning udarbejdede statistiske Fremstilling af Ulykkestilfælde under Arbeidet i Danmark, Side 15—16, at navnlig dødelige Ulykkestilfælde ere særdeles hyppige, men ogsaa for disse Personers Vedkommende er Kundskaben om, hvor store Byrder Forpligtelsen til at forsyge de Tilfaldetkomne og Forulykkedes Efterladte vilde medføre, usfuldstændig, idet det ikke har kunnet konstateres, i hvilket Omfang Ulykkestilfældene have ramt Personer, der vare beskæftigede i Andres Tjeneste. Af samme Grund som ovenfor vedrørende Søarten anført har man imidlertid ikke næret Betænelighed ved sammen med denne Virksomhed at inddrage Fiskeri under Loven. At Fiskeriet kun kan antages at beskæftige et forholdsvis ubetydeligt Antal Personer i Andres Tjeneste, og at Loven saaledes her ikke vil komme nogen større Kreds af Personer til Gode, kan formentlig ikke afgive tilstrækkelig Grund til ikke at udstrække Bestyrtelsen til dette Erhverv.

Med Hensyn til foranstaaende Lovforflags enkelte Paragrafer skal man dernæst yderligere bemærke følgende vedrørende de Punkter, hvori Bestemmelserne afvige fra de af Kommissionen foreslaaede.

Til §§ 1 og 2.

I Kommissionsbetænkningen, jfr. Side 77, er det fremhævet, hvorledes den Opgave, som søges løst gjennem nærværende Lov, er fremstaaet af Trangen til at raade Bod paa de af den moderne Arbeidsordning flydende Member i Forholdet mellem Arbeidsgiver og Arbejder, og at som Følge heraf den Sikring, som Loven hjemler, kun tilsigtes ydet de Arbeidere, der arbejde for Andre. De Personer, der ernære sig ved selvstændigt Arbejde, falde udenfor Lovens Sikring, altsaa ikke blot den Husmand, der dyrker sin egen Jord, men t. Ex. ogsaa den selvstændige Haandværker, hvad enten han arbejder i sit Hjem eller udfører Arbeidet paa et fremmed Arbejdssted.

For udtryffeliggere end sket i Kommissionens Forslag at præcisere den Grændse, som saaledes maa drages for Lovens Virkefæde, har man i § 1 fordret, at den forjkkrede Person skal have lønnet Arbejde hos en „Arbeidsgiver“ i en af de paagjældende Virksomheder. Da det derhos for Haandværkets Vedkommende er af særlig praktisk Betydning at fastholde, at den selvstændige Arbejder ikke berøres af Loven, har man i § 2 Nr. 3 betegnet den under Loven faldende Virksomhed som „Arbejde hos Haandværkere“ af den nærmere angivne Art (den tilsvarende Bestemmelse i den tydske Unfallversicherungsgesetz § 1 lyder saaledes: „Arbeitern, welche von einem Gewerbetreibenden, dessen Gewerbebetrieb sich auf die Ausführung von Maurer-, Zimmer-, Dachdecker-, Steinhauer- und Brunnenarbeiten erstreckt, in diesem Betriebe beschäftigt werden“).

Til de Virksomheder, som af Kommissionen ere foreslaaede inddragne under Loven, har man i Overensstemmelse med hvad der gjælder ifølge den tydske Lov af 5te Mai 1886, anset det rigtigt at føie Hævebrug.

Med Hensyn til nogle enkelte af Virksomhederne, nemlig Bei- og Vandbygningss- samt Opudringsarbejder og Arbejdsforjel, har man tilføiet den Begrændsning: „forfaabid disse Virksomheder fra Arbeidsgiverens Side drives som Erhverv eller knyttede sig til et af ham drevet Erhverv“.

Denne Begrændsning er sket af praktiske Hensyn, for nemlig at gjøre det muligt ved den aarlige Paaligning af Bidragene til Sikringen at udfinde de Arbeidsgivere, som ere at inddrage under Vigningen. For Lands-, Skov- og Hævebrugets Vedkommende finder der vel ingen særlig Paapegning af de enkelte Arbeidsgivere Sted, da Paaligningen for disse Virksomheder sker direkte paa Hartfornt (§ 14). Med Hensyn til de andre i § 2 nævnte Virksomheder maa der derimod paa den i § 17 nærmere foreskrevne Maade paa Foranstaltning af hver Kommunalbestyrelse finde en Angivelse Sted af samtlige de bidragspligtige Arbeidsgivere, hvilken Angivelse lægges til Grund for Sikringsanstaltens videre Arbejde ved Bidragenes Paaligning. En saadan Angivelse vil — naar bortses fra Fernbaner og lignende, som ikke i denne Henseende ville berede nogen Vanskelighed — efter Sagens Natur ikke kunne strække sig til andre Virksomheder end dem, der fra Arbeidsgiverens Side drives som eller staa i Forbindelse med et Erhverv eller dog høre til saadanne, som ordentligvis drives som Erhverv. Medens dette iøvrigt gjælder om de i § 2 Nr. 2—5 nævnte Virksomheder, kan det samme ikke siges om dem, med